

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/134/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215210943
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2215210943.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holič a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: T. X., nar. XX.X.XXXX, bytom X., P. W. XXXX/XX, zastúpeného spoločnosťou: LG Legal, s.r.o., IČO: 47 255 692, so sídlom Bratislava, Seberíniho 9, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12C/299/2015-172 zo dňa 30. novembra 2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalobcu proti vyhovujúcemu výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a.

II. Napadnutý zamietajúci výrok m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.126,49 Eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v sume 651,76 Eur potvrdzuje a vo zvyšnej časti vrátane závislého výroku o náhrade trov konania r u š í a v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v podaní) súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 3.300,54 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol, žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 8 ods. 6 písm. a), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, ods. 3, ods. 4, § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon o zodpovednosti za škodu), § 134 ods. 2 Zákonníka práce, s poukazom na procesné ustanovenia § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že uznesením zo dňa 28.8.2006 bolo začaté Okresným riaditeľstvom PZ v Dunajskej Strede, Úradom justičnej a kriminálnej polície, odborom skráteneho vyšetrovania vo veci sp. zn. ORP-1041/OSV-DS-2006 trestné stíhanie pre prečin poškodzovania cudzej veci (po zmene právnej kvalifikácie vyňatý), prečin hanobenia národa, rasy a presvedčenia a prečin podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti a ďalším uznesením z toho istého dňa vznesené obvinenie voči žalobcovi, v ktorom sú mu kladené za vinu tri skutky, proti ktorému podal žalobca ako obvinený sťažnosť. Uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č. k. Tp 62/06 zo dňa 31.8.2006 bol žalobca ako obvinený vzatý do väzby (počnúc dňom 28.8.2006) z dôvodu obavy z pokračovania v páchaní obdobnej trestnej činnosti, pričom podľa zápisnice o výsluchu žalobcu predchádzajúceho vzatiu do väzby uviedol, že tvrdenia v návrhu na vzatie do väzby

sú pravdivé (práva podať sťažnosť sa vzdal). Uznesením zo dňa 6.12.2016 bol prepustený z väzby na slobodu. Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/199/2007-233 zo dňa 4.6.2008 bol žalobca ako obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania všetkých troch skutkov a spôsobenia škody vo výške celkom 5.785,20 Sk (pre poškodenie a odcudzenie dopravnej značky). Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/199/2007-313 zo dňa 4.5.2011 bol žalobca spod obžaloby oslobodený, v odôvodnení ktorého je okrem iného konštatované, že aj keď bolo preukázané, že obžalovaný za vinu mu kladené skutky spáchal, nejedná sa o konštatovaný prečin hanobenia národa, rasy a presvedčenia alebo prečin podnecovania k rasovej a etnickej nenávisti pre absenciu priameho úmyslu, ide o priestupok, keď objektom útoku bola maďarská národnostná menšina, nebola tu však naplnená objektívna stránka prečinu spočívajúca vo verejnosti, skutky nie sú trestnými činmi. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením č. k. 6To/81/2011-326 zo dňa 12.1.2012 zamietol odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku a v odôvodnení rozhodnutia okrem iného konštatoval, že prejavy na internete (prostredníctvom e-mailovej pošty) nie sú verejné, ale súkromnou komunikáciou, jediným usvedčujúcim dôkazom voči obžalovanému ohľadne jeho konkrétnych prejavov na internete je jeho výpoveď a tu ide o dôkaz nezákonný, a teda nepoužiteľný, z dôvodu zásahu príslušníka polície do skutkového deja. Dňa 22.12.2014 žalobca podal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody za stratu na zárobku vo výške 1.951,72 Eur, trov právneho zastúpenia v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie vo výške 3.285,66 Eur, nemajetkovej ujmy vo výške 200.000,- Eur (súd prvej inštancie opomenul uviesť aj sumu 36,75 Eur za úhradu odvodov zamestnávateľovi poznámka odvolacieho súdu). Podľa pracovného posudku zamestnávateľa žalobcu vystaveného dňa 5.9.2006 žalobca u dotyčného zamestnávateľa pracoval od marca 2006 v trvalom pracovnom pomere, pridelenú prácu vykonával zodpovedne, včas a dôsledne. Zamestnávateľ potvrdením zo dňa 13.3.2012 špecifikoval príjmy žalobcu za obdobie od januára 2006 do februára 2012, pričom za obdobie mesiacov august až november 2006 vykázal nulový príjem žalobcu čl. 35, čl. 82). Podľa lekárskej správy zo dňa 21.10.2006 bola matka žalobcu diagnostikovaná reakcia na ťažký stres a odporúčaná s poukazom na významnú emočnú záťaž psychiatrická dispenzarizácia, nebol vyjadrený depresívny syndróm ani známky psychotickej poruchy. Podľa správy psychiatra z 17.4.2007 trpí matka žalobcu zmiešanou úzkostnou a depresívnou poruchou. Dokladmi vystavenými advokátom (obhajcom) Mgr. Evou Bognárovou tento vykázal žalobcovi vyúčtovanie úkonov právnej služby v období od 7.9.2006 do 31.5.2007 v sume 27.684,50 Sk/918,96 Eur (správne suma 42.684,50 Sk/1.416,87 Eur poznámka odvolacieho súdu), k tomu predložil doklad o úhrade zálohy vo výške 15.000,- Sk/497,91 Eur dňa 18.9.2006; v období od 1.1.2008 do 31.12.2008 v sume 22.743 Sk/754,93 Eur, k tomu doklad o úhrade v sume 755,01 Eur dňa 16.1.2009; v období od 1.1.2009 do 12.1.2012 v sume 1.113,78 Eur a k tomu doklad o úhrade vyúčtovanej čiastky zo dňa 26.1.2012. Podľa čestného prehlásenia zo dňa 19.11.2015 vystaveného matkou žalobcu trovy právneho zastúpenia vyúčtované v trestnom konaní zaplatila advokátke práve matka žalovaného a žalobca jej následne zaplatenú sumu uhradil (čl. 74).

4. Prvoinštančný súd právne uzavrel, že žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku doručenej žalovanému si uplatnil nárok z dvoch ním tvrdených nezákonných rozhodnutí, a to uznesenia o vzatí do väzby a následného v poradí prvého rozsudku vydaného v trestnej veci, ktorým okresný súd uznal žalobcu za vinného.

V priebehu súdneho konania dispozitívnym úkonom zmenil titul svojho nároku a namiesto rozsudku určil za nezákonné rozhodnutie, z ktorého mu mal vzniknúť nárok na náhradu škody uznesenie o vznesení obvinenia. Uvedené rozhodnutie však nebolo predmetom žiadosti o predbežné prejednanie nároku, čo je však predpoklad pre uplatnenie nároku z tohto rozhodnutia na súde a preto pre túto absenciu okresný súd v tejto časti nárok žalobcu zamietol. V ďalšom sa zaoberal nárokom žalobcu na náhradu škody (už len) z nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vzatí do väzby. Tu s poukazom na ustálenú judikatúru okresný súd dospel k záveru, že nárok žalobcu daný je. K posúdeniu dôvodov, pre ktoré by tu nárok nebol daný v zmysle § 8 ods. 6 zákona okresný súd uzavrel, že (negatívny) predpoklad nebol naplnený, keď nemožno pripísať na ťarchu žalobcovi, že nepodal sťažnosť proti rozhodnutiu o vzatí do väzby. Štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca.

5. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody v sume 5.274,13 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200.000,- Eur. Majetková škoda a nemajetková ujma mala byť žalobcovi spôsobená nezákonným rozhodnutím - uznesením o vzatí do väzby. Problematiky § 17 zákona o zodpovednosti za škodu sa v súvislosti s posudzovanou vecou sa dotkli dve novely (zákonom č. 517/2008 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2009 a zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2013). Prvá novela obsahovala prechodné ustanovenie (§ 27b ods. 1), podľa ktorého zodpovednosť za škodu

spôsobenú rozhodnutiami vydanými pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za nesprávny úradný postup pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa riadi predpismi účinnými do 31.12.2008. V druhom prípade novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia. V posudzovanej veci tak uznesenie o vznesení obvinenia ako aj uznesenie o vzatí do väzby boli vydané v roku 2006. Právo poškodeného na náhradu škody vzniká momentom vydania nezákonného rozhodnutia, vzatia do väzby bez ohľadu na to, že žalovateľným nárokom sa stáva až po splnení ďalších podmienok (tu oslobodenie obžalovaného). Preto okresný súd aplikoval na danú vec právnu úpravu účinnú do 31.12.2012 (obdobne rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/144/2015)

6. K náhrade škody si uplatnil žalobca náhradu mzdy za obdobie jeho držania vo väzbe vrátane žalobcom zaplatených odvodov a náhradu za vynaložené trovy právneho zastúpenia počas celého obdobia trvania trestného stíhania. K náhrade mzdy predložil potvrdenie zamestnávateľa o výške mzdy za obdobie od februára 2006 do decembra 2008. Výpočet náhrady mzdy upravuje pre pracovnoprávne účely Zákonník práce v ustanovení § 134 ods. 2, ktoré okresný súd analogicky použil. Priemerná mzda žalobcu predstavovala 15.333,67 Sk (508,98 Eur) mesačne, čo za 101 dní (3,33 mesiaca) strávených vo väzbe predstavuje 51.061,12 Sk, t. j. 1.694,92 Eur, ktorú žalobcovi priznal. Zaplatenie odvodov, uplatnených žalobcom žalobca nejakým spôsobom nepreukázal. Ďalej priznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia výlučne za úkony súvisiace s väzobným stíhaním, nakoľko iba tieto úkony a z nich vyplývajúce trovy boli v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, z ktorého okresný súd nárok priznáva, keďže v súvislosti s vedením trestného stíhania po celé obdobie sa okresný súd (poukaz na odseku 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku), nezaoberal pre absenciu predbežného prerokovania nároku. V súvislosti s úkonmi právnika vzťahujúcimi sa k väzbe boli vyúčtované úkony faktúrou č. 2007/048, a to návšteva obvineného a prevzatie prípadu, vyúčtované po 1.365,- Sk, čo predstavuje 2.730 Sk, t. j. 90,62 Eur, ktorú žalobcovi priznal. Vo zvyšku nárok na náhradu majetkovej škody zamietol (3.488,59 Eur pozn. odvolacieho súdu).

7. Ďalej uzavrel, že pred začatím trestného stíhania v roku 2006 bol žalobca bezúhonný, riadne zamestnaný, udržiaval partnerský vzťah, obmedzením osobnej slobody bol chod jeho pracovného a súkromného života narušený. V konaní žalobca však podľa názoru okresného súdu nepreukázal významnú závažnosť následkov väzby, ktoré mali vzniknúť poškodenému v jeho súkromnom živote alebo v spoločenskom uplatnení. Väzba nemala vplyv na jeho prácu a pracovné zaradenie, nebolo preukázané, že vzťah, ktorý udržiaval, bol perspektívny, pričom záležitosti, ktoré nemohol riešiť podľa svojho tvrdenia žalobca pre trvanie trestného stíhania a väzbu, lebo „nevedel, ako sa to všetko nakoniec skončí“ (napríklad bytová otázka, úver), nevyriešil ani doteraz, čo opäť nepreukazuje významný zásah. Vo všeobecnosti však treba uviesť, že každé trestné stíhanie je záťažou pre obvineného a zasahuje do súkromného a osobného života každého jednotlivca, jeho cti a dobrej povesti a ani oslobodzujúci rozsudok nálepkou trestne stíhaného, dokonca väzobne, zo stíhanej osoby nezmaže. Okresný súd má zato, že v prípade neoprávneného držania žalobcu vo väzbe nepostačuje iba konštatovanie porušenia práva, ale je tu daný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca bol totiž preukázateľne po dobu 101 dní obmedzený na slobode. S ohľadom na uvedené považoval za primerané zadost'učinenie priznanie sumy 15,- Eur za každý deň väzby, čo predstavuje 1.515,- Eur, ktorú žalobcovi priznal. Vo zvyšku nárok žalobu zamietol (198.485,- Eur poznámka odvolacieho súdu).

8. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žiadnej strane nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže po procesnej stránke boli strany úspešné približne v rovnakom rozsahu.

9. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca, ktorým navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, priznať mu trovy právneho zastúpenia vzniknuté v súvislosti s predbežným prerokovaním jeho nároku na náhradu škody, na súde prvej inštancie a odvolacom súde s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že sa nestotožňuje so stručným odôvodnením zamietajúceho výroku, že rozhodnutie však nebolo predmetom žiadosti o predbežné prejednanie nároku, čo je však predpoklad pre uplatnenie nároku z tohto rozhodnutia na súde a preto pre túto absenciu súd v tejto časti nárok žalobu zamietol, nakoľko súd prvej inštancie Uznesením č. k. 12C 299/2015-134 pripustil zmenu žaloby, avšak v odôvodnení rozsudku sa nijakým spôsobom nevysporiadal s tým, prečo po pripustení zmeny žaloby, nárok žalobou v tejto časti zamietol. V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (doručená žalovanému dňa 22.12.2014) bol opísaný celý skutkový stav, z ktorého jednoznačne vyplývalo, čoho

sa v žiadosti o predbežné prerokovanie domáha. Žalovaný mal posudzovať žiadosť ako celok, nie podľa označenia rozhodnutí, ktoré žalobca v žiadosti uviedol. Ak žalovaný považoval žiadosť za neúplnú alebo nejasnú, mal dve možnosti a to: ak mal žalovaný za to, že žiadosť o predbežné prerokovanie nemá všetky náležitosti, bol povinný vyzvať poškodeného na odstránenie nedostatkov (nebolo dané). A v prípade, ak mal za to že nebol v celom rozsahu príslušný na prejednanie nároku žalobou, bol žalovaný povinný už žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v nepríslušnej časti postúpiť príslušnému orgánu a upovedom o tom žalobcu. Keďže Žalovaný sa k predbežnému návrhu žalobcu na prerokovanie jeho nároku nijako nevyjadril a ani nepostúpil žiadosť žalobcu inému orgánu, má za to, že žalovaný nesplnil svoju zákonnú povinnosť, a teda je práve žalovaný pasívne legitimovaným aj vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej žalobcovi uznesením o vznesení obvinenia. Samotný návrat žalobcu do zamestnania, po tom, ako bol prepustený z väzby, bol pre žalobcu traumatizujúci, nakoľko kolegovia v práci neverili a stránili sa kontaktu s ním; neoprávneným trestným stíhaním žalobcu bola zasiahnutá aj najbližšia rodina žalobcu. Matka žalobcu mala v dôsledku trestného stíhania žalobcu psychické problémy a nevedela sa vyrovnáť s tlakom okolia, ktorý bol na ňu v tom čase vyvíjaný, čo vyústilo až do toho, že sa matka žalobcu dňa 21.10.2006 pokúsila o samovraždu, následne bola liečená v psychiatrickej ambulancii. Žalobca ťažko psychicky znášal, že jeho väzba spôsobila jeho najbližšej rodine vážne zdravotné problémy, finančné problémy a výrazne zasiahla do ich životov, o to viac na žalobcu negatívne vplývala skutočnosť, že všetky uvedené ťažkosti spojené s jeho väzbou boli neprimerané závažnosti skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Na výšku nemajetkovej ujmy má jednoznačne vplyv o.i. aj dĺžka trestného stíhania, nakoľko táto spôsobuje predlžovanie stavu neistoty účastníka takéhoto konania (poškodeného). V prípade žalobcu táto neistota trvala šesť rokov, nehovoriac o tom, že žalobcove konanie, ktoré sa prejednávalo v trestnom konaní, nikdy nedosiahlo intenzitu trestného činu a taktiež nikdy neboli dané dôvody väzby. Nemôže sa stotožniť s časťou vyhovujúceho výroku v odseku 34 odôvodnenia napadnutého rozsudku týkajúci sa priznania nemajetkovej ujmy 15,- Eur a okresným súdom priznaný nárok vo výške 15,- Eur za deň väzby je viac než neprimeraný. Nesúhlasí s výpočtom náhrady mzdy a ani so skutočnosťou, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 90,62,- Eur a nepriznal nárok za zaplatené odvody zamestnávateľovi. Osobná sloboda žalobcu mu bola obmedzená (od 28.8.2006 od 18.20 hod., bol prepustený dňa 22.12.2006) nie 101 dní, tak ako uvádza súd prvej inštancie v rozsudku, ale 107 dní (a teda okresným súdom priznaná výška nároku za náhradu mzdy a aj nemajetkovej ujmy je nesprávne vypočítaná, avšak napriek tomu ju považuje žalobca za neprimeranú). Nesúhlasí s kvantifikáciou výšky ujmy za jeden deň, ale trvá na tom, aby bola jeho ujma posudzovaná ako celok. Aktuálna právna úprava zákona o zodpovednosti za škodu sice limituje náhradu nemajetkovej ujmy (ust. § 17 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu), avšak predmetné ustanovenie je účinné od 1.1.2013, pričom žalobcovi vznikla škoda ako aj samotný nárok na jej uplatnenie (právoplatnosť oslobodzujúceho rozsudku nastala dňa 12.1.2012) v čase, keď ešte nebolo účinné predmetné ustanovenie zákona o zodpovednosti za škodu (rozsudok NS ČR sp.zn. 30Cdo 4091/2011, sp.zn. 30Cdo 2357/2010). Prílohou faktúry č. 2007/048 bolo zúčtovanie nákladov na právne zastúpenie za obdobie 7.9.2006 do 31.5.2017, pričom z predmetného vyúčtovania vyplýva, že právny zástupca žalobcu v trestnom konaní urobil oveľa viac úkonov týkajúcich sa väzby a tieto žalobcovi vyúčtoval, a to: 1. rokovanie s matkou 6.9. a 7.9.2006; 2. návšteva v Leopoldove 7.9.2006; 3. prevzatie prípadu -13.9.2006 - podania; 4. podanie na Generálnu prokuratúru 13.9.2006; 5. nazretie do spisu Dunajská Streda 18.09.2006; 6. sťažnosť proti uzneseniu súdu o vzatí do väzby 19.9.2006; 7. žiadosť o prepustenie z väzby zo dňa 20.10.2006; 8. výsluch svedka - poškodeného X. v Leopoldove; 9. opätovný podnet na Generálnu prokuratúru 23.11.2006; 10. sťažnosť na postup OS DS na MS SR; 11. pojednávanie o prepustení z väzby 6.12.2006. Okresný súd mal priznať žalobcovi trovy minimálne za 11 úkonov, ktoré sa priamo týkali väzby, taktiež náhradu hotových výdavkov, cestovných výdavkov a náhradu za stratu času právneho zástupcu žalobcu v trestnom konaní. Pričom okresný súd nielenže nesprávne vypočítal priznanú výšku trov právneho zastúpenia, ale aj v ostatnej časti trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vec nesprávne právne posúdil, keď tieto trovy nepriznal. Žalobca strávil vo väzbe 107 dní a nie 101 dní, žiada náhradu mzdy vo výške 1.951,72 Eur ako aj náhradu odvodov 36,75 Eur (1.107,- Sk), ktorej vznik nemá žalobca ako preukázať, iba svojím tvrdením. Nesúhlasí s výrokom o náhrade trov konania, keď má za to, že v danom prípade posudzovanie miery úspechu a/alebo neúspechu nie je správne a má za to, že mu mali byť priznané trovy konania.

10. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný výlučne výroku o náhrade trov konania, ktorý navrhol zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť a priznať žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 96,78 % s poukazom na § 365 ods.

1 písm. b), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že rozhodnutie v časti o nároku na náhradu trov konania je vecne nesprávne, nedostatočne odôvodnené (zmätočné). Žalobca si svoj nárok uplatnil v celkovej výške 205.274,13 Eur, pričom žalobca osvedčil dôvodnosť svojho nároku do výšky 3.300,54 Eur a vo zvyšnej časti predstavujúcej čiastku 201.973,59 Eur okresný súd nárok vyhodnotil ako nedôvodný a žalobu zamietol. Pomer úspechu žalobcu vzhľadom k výsledku konania pred súdom prvej inštancie predstavuje 1,61%, pričom pomer úspechu žalovaného predstavuje 98,39%. Tzv. čistý pomer úspechu žalovanej potom predstavuje 96,78%. Posúdenie nároku na náhradu škody síce závisí od úvahy súdu, a v zmysle aktuálneho doktrínálneho výkladu zákonnej úpravy trov konania (§ 255 Civilného sporového poriadku), nemožno žalobcu zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku konania závislého od úvahy súdu. Avšak v rámci toho istého doktrínálneho výkladu je taktiež poukázané na alternatívu, kedy je výška sporu žalobcom zámerne nadhodnotená (napr. na účely zvýšenia odmeny advokáta). V takomto prípade, s prihliadnutím na fakt, či bol žalobca v tomto konaní zastúpený advokátom, u ktorého sa predpokladá určité penzum znalostí v oblasti rozhodovacej praxe týkajúcej sa predmetnej právnej oblasti, možno uvedený procesný spôsob uplatňovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy považovať za rozporný s dobrými mravmi. Vzhľadom na zastúpenie žalobcu advokátom je možné konštatovať, že žalobou uplatnený nárok bol mimo akéhokoľvek rámca známej rozhodovacej praxe a preto bolo namieste, aby žalobca svoj procesný neúspech znášal do dôsledkov. Okresný súd mal postupovať podľa ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že mal náhradu trov konania pomerne rozdeliť, a na základe toho priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96,78 %, a nie rozhodnúť o tom, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Primárne pochybenie súdu prvej inštancie však spočíva v nedostatočnom odôvodnení svojho rozhodnutia v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) avšak s výnimkou odvolania žalobcu voči vyhovujúcemu výroku, proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru k záveru, že odvolanie žalobcu bolo nutné vzťahu k vyhovujúcemu výroku odmietnuť (§ 386 písm. b/ CSP), pričom vo zvyšku je odvolanie žalobcu čiastočne dôvodné a odvolanie žalovaného dôvodné v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie čiastočne potvrdiť podľa § 387 CSP, čiastočne zmeniť podľa § 388 CSP a čiastočne zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. c/ CSP) a vec v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

12. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 12C/199/2015-104 zo dňa 18.1.2016 (prvým v poradí) žalobu zamietol, žalobcovi uložil zaplatiť žalovanému trov konania vo výške 16,33 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

13. Uznesením č. k. 25Co/205/2016-127 zo dňa 28.2.2017 odvolací súd na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že uložil súdu prvej inštancie odstrániť procesné pochybenie, ktorého nedostatok spôsobil aj nutnosť zrušenia, a to už podľa aktuálne účinného CSP (zmena žaloby - § 139 a nasl. CSP), teda rozhodne o zmene žaloby, následne znova posúdi žalobou uplatnený nárok vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania (po oboznámení sa s obsahom trestného spisu), ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s § 191 CSP a potom vo veci znova rozhodne, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, tieto posúdi z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení, pričom rozhodnutie náležite odôvodni v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

14. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola pôvodne požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 205.274,13 Eur (pozostávajúcej z nemajetkovej ujmy vo výške 200.000,- Eur z dôvodu zásahu do jeho základných ľudských práv a slobôd, s poukazom na § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za

škodu, majetkovej škody vo výške 5.274,13 Eur pozostávajúcej zo sumy 1.951,72 Eur ako náhrada mzdy za čas strávený vo väzbe (štyri mesiace), zo sumy 36,75 Eur ako úhrady odvodov, ktoré uhradil zamestnávateľovi a zo sumy 3.285,66 Eur ako náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v súvislosti s konaním, v ktorom mu bola obmedzená osobná sloboda), pričom žalobca za nezákonné uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. Tp/62/06 zo dňa 31.8.2006 o vzatí do väzby a uznesenie Okresného riaditeľstva PU, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OYV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006 o vznesení mu obvinenia (v súlade s pripustením zmeny žaloby uznesením okresným súdom č. k. 12C/299/2015-134 zo dňa 11.8.2017).

15. Po zohľadnení vyhovujúceho výroku napadnutého rozsudku v sume 3.300,54 Eur (1.694,92 Eur náhrada mzdy + 90,62 Eur trovy právneho zastúpenia a nemajetkovej ujmy 1.515,- Eur), predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol v sume 201.973,59 Eur (majetková škoda 3.488,59 Eur a nemajetková ujmy 198.485,- Eur) a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľmi.

16. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

17. Citované ustanovenie obmedzuje právo strany podať odvolanie. Toto obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Kedy je tomu tak, je už ponechané na výklad súdu. Na strane žalovaného sa zisťuje tzv. materiálna ujma, ktorá sa určuje tým, či vydané rozhodnutie svojim obsahom znevýhodňuje žalovaného, t. j. či právne účinky rozhodnutia zhoršujú jeho právne postavenie (zúžením jeho práv alebo rozšírením jeho povinností) a či preto u neho existuje možnosť požadovať na súde vyššej inštancie odchylné rozhodnutie vo svoj prospech. Rozhodnutie bolo vydané v neprospech strany, ak bola strane spôsobená aj len nepatrná ujma. Táto ujma však musí existovať objektívne, nestačí len subjektívne presvedčenie strany, že jej bola spôsobená ujma.

18. V prejednávanej veci má odvolací súd ako orgán aplikujúci právo, teda aj citovaného ustanovenia § 359 CSP za to, že na strane žalobcu napadnutým rozsudkom súdu prvej v súvislosti s vyhovujúcim výrokom (suma 3.300,54 Eur) nevznikla žiadna ani len nepatrná ujma, ktorá by bola objektívne zistiteľná, bez ohľadu na subjektívny pocit žalobcu, keď týmto výrokom bolo žalobe žalobcu (čiastočne) vyhovené.

19. Keďže s poukazom na vyššie uvedené, odvolanie voči vyhovujúcemu výroku v danom prípade podala neoprávnená osoba, odvolací súd odvolanie žalobcu v tejto časti s použitím ust. § 386 písm. b) CSP odmietol (l. výrok tohto rozsudku).

20. Z obsahu súdneho spisu (ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dunajskej Strede číslo: ČVS:ORP-440/OKV-DS-2006 a trestný spis Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/199/2007) vyplýva, že Uznesením zo dňa 28.8.2006 bolo začaté Okresným riaditeľstvom PZ v Dunajskej Strede, úradom justičnej a kriminálnej polície, odborom skráteného vyšetrovania vo veci sp. zn. ORP-1041/OSV-DS-2006 trestné stíhanie pre prečin poškodzovania cudzej veci (po zmene právnej kvalifikácie vyňatý), prečin hanobenia národa, rasy a presvedčenia a prečin podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti a ďalším uznesením z toho istého dňa vznesené obvinenie voči žalobcovi, v ktorom sú mu kladené za vinu tri skutky, proti ktorému podal žalobca ako obvinený sťažnosť zo dňa 19.9.2006 (na čl. 8 vyšetrovacieho spisu). Uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č. k. Tp 62/06 zo dňa 31.8.2006 bol žalobca ako obvinený vzatý do väzby (počnúc dňom 28.8.2006) z dôvodu obavy z pokračovania v páchaní obdobnej trestnej činnosti, pričom podľa zápisnice o výsluchu žalobcu predchádzajúceho vzatiu do väzby uviedol, že tvrdenia v návrhu na vzatie do väzby sú pravdivé (práva podať sťažnosť sa vzdal). Uznesením zo dňa 6.12.2006 bol žalobca prepustený z väzby na slobodu. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby podal za žalobcu posudok, z ktorého okrem iného vyplýva, že žalobca bol na slobodu prepustený dňa 20.12.2006 na príkaz Okresného súdu Dunajská Streda č. k. Tp/62/06 zo dňa 20.12.2006. Dňa 28.12.2007 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda obžalobu na Okresný súd Dunajská Streda. Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/199/2007-233 zo dňa 4.6.2008 bol žalobca ako obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania všetkých troch skutkov a spôsobenia škody vo výške celkom 5.785,20 Sk (pre poškodenie a odcudzenie dopravných značiek). Uznesením č. k.

4TO/74/2008-247 zo dňa 14.10.2008 bol napadnutý rozsudok súdu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/199/2007-313 zo dňa 4.5.2011 zrušený v celom rozsahu. Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/199/2007-313 zo dňa 4.5.2011 bol žalobca spod obžaloby oslobodený, v odôvodnení ktorého je okrem iného konštatované, že aj keď bolo preukázané, že obžalovaný v ten istý jeden deň odmontoval v rôznych obciach dopravné označenie v maďarskom jazyku a následne aj keď sa odfoťil a tieto fotky zverejnil na internetovom portáli, uvedené konania, ktoré zakladali iba jeden skutok, okresný súd vyhodnotil ako priestupok a nie prečin hanobenia nároky, rasy a presvedčenia alebo podnecovanie k takejto rasovej a etnickej nenávisti, keďže zo strany obžalovaného chýba priamy úmysel takýmto spôsobom národ alebo inú rasu osočovať alebo ohovárať, obžalovaného v pochybnostiach v prospech obžalovaného oslobodil spod obžaloby, keďže skutky, ktoré sa mu kladú za vinu nie sú trestnými činmi. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací súd uznesením č. k. 6To/81/2011-326 zo dňa 12.1.2012 zamietol odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku a v odôvodnení rozhodnutia okrem iného konštatoval, že prejavy na internete (prostredníctvom e-mailovej pošty) nie sú verejnou, ale privátnou komunikáciou, jediným usvedčujúcim dôkazom voči obžalovanému ohľadne jeho konkrétnych prejavov na internete je jeho výpoveď a tu ide o dôkaz nezákonný, a teda nepoužiteľný, z dôvodu zásahu príslušníka polície do skutkového deja. Dňa 22.12.2014 žalobca podal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody za stratu na zárobku vo výške 1.951,72 Eur, trov právneho zastúpenia v konaní vo výške 3.285,66 Eur, nemajetkovej ujmy vo výške 200.000,- Eur (súd prvej inštancie opomenul uviesť aj sumu 36,75 Eur za úhradu odvodov zamestnávateľovi poznámka odvolacieho súdu), ktoré adresoval Ministerstvu spravodlivosti SR a v ktorom označil za nezákonné rozhodnutia rozhodnutie o väzbe a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda (č. k. 1T/199/2007-233 zo dňa 4.6.2008 pozn. odvolacieho súdu), ktorým bol žalobca uznaný za vinného. Dňa 8.6.2015 podal žalobca na okresný súd žalobu, ktorou sa domáha zaplata náhrady škody za stratu na zárobku vo výške 1.951,72 Eur, náhradu za úhradu odvodov zamestnávateľovi sume 36,75 Eur, náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.285,66 Eur, nemajetkovú ujmu vo výške 200.000,- Eur, pričom ako nezákonné rozhodnutia, od ktorých odvodzuje svoj nárok označil rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda o vzatí do väzby zo dňa 31.8.2006 a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, ktorým bol uznaný za vinného. Podaním zo dňa 7.1.2016 (doručené okresnému súdu dňa 11.1.2016 okrem iného označil za rozhodnutie, ktorým mu vznikla škoda uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006 (uznesenie o vznesení obvinenia) a nie odsudzujúci rozsudok. Uznesením č. k. 12C/299/2015-134 zo dňa 11.8.2017 okresný súd pripustil zmenu žaloby spočívajúcej v skutkových okolnostiach v zmysle písomného podania žalobcu zo dňa 11.1.2016 (doručeného).

21. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že s poukazom na uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. Tp/62/06 zo dňa 31.8.2006 bol žalobca vzatí do väzby (dňom 28.8.2006), že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/199/2007-313 zo dňa 4.5.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6To/81/2011-326 zo dňa 12.1.2012 bol spod obžaloby oslobodený, teda súd prvej inštancie správne uzavrel, že uznesenie o vzatí do väzby je nezákonné rozhodnutie (čo nespochybnil ani žalovaný, ktorý odvolanie nepodal), čím bol zároveň naplnený aj prvý predpoklad vzniku nároku žalobcu na náhradu škody v súvislosti s uvedeným nezákonným rozhodnutím. Pričom zároveň okresný súd uzavrel, že negatívny predpoklad v zmysle § 8 ods. 6 zákona o zodpovednosti štátu nebol naplnený (čo nespochybnil ani žalovaný).

22. Žalobca si žalobou v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o väzbe voči žalovanému uplatnil náhradu majetkovej škody (náhrada mzdy počas väzby vo výške 1.951,72 Eur + odvody 36,75 Eur + náhrada trov právneho zastúpenia 882,91 Eur/26.598,65 s poukazom na uvedené v odseku 37) a nemajetkovú ujmu.

23. Súd prvej inštancie správne zamietol žalobu v časti sumy 36,75 Eur/1.107,- Sk, ktorej zaplata sa žalobca domáhal ako náhrady škody za odvody, ktoré zaplatil za obdobie väzby, z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Žalobca s uvedeným záverom súdu prvej inštancie nesúhlasil a zamietnutú sumu žiadal priznať, aj keď v odvolaní potvrdil, že úhradu tejto sumy preukazuje iba svojím tvrdením. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (<aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523132'&ucin-k-dni='30.12.9999'> 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523150'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť

označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523154'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nespĺnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Odvolací súd má za to, že je zjavné, že žalobca nepredložil dôkazy o vzniku škody - úhrada odvodov, ktoré by preukazovali jeho nárok na zaplatenie sumy 36,75 Eur, preto neobstojí námietka žalobcu, keďže aj vyjadrením v odvolaní potvrdil správnosť záveru súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietnutom výroku v sume 36,75 Eur postupom podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. Žalobca si žalobou uplatnil aj sumu 1.951,72 Eur ako náhradu mzdy za obdobie 4 mesiacov (väzba), pričom súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodnú v sume 1.694,92 Eur (za 101 dní väzby). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odsek 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie vyčíslil priemernú mzdu žalobcu vo výške 508,98 Eur (15.333,97 Sk) analogicky postupom podľa § 134 ods. 2 Zákonníka práce, keď toto vyčíslenie nebolo namietané stranami v odvolacom konaní, preto aj odvolací súd pri preskúvaní dôvodnosti zamietnutia žaloby v časti náhrady mzdy v sume 256,80 Eur ako rozdielu (pôvodne) žalovanej sumy 1.951,72 Eur a priznanej sumy (1.694,92 Eur) vychádzal z určenia priemernej mzdy žalobcu za mesiac súdom prvej inštancie. Žalobca v odvolaní žiadal priznať sumu 1.951,72 Eur, keďže žalobca strávil vo väzbe 107 dní. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol vo väzbe od 28.8.2006 do 20.12.2006 (s poukazom na obsah písomnosti posudku Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov zo dňa 17.7.2007 na čl. 136 pripojeného trestného spisu), t. j. 115 dní a nie 101 dní, ktoré pri svojom rozhodovaní o priznanej náhrade mzdy zohľadnil súd prvej inštancie. Žalobca v konaní nepreukázal, že bol vo väzbe do 22.12.2006, uvedené je však bez významu, keďže podaným odvolaním sa žalobca domáha náhrady mzdy za 107 dní väzby, pričom počet dní 107 strávených vo väzbe žalobcom nerozporoval ani žalovaný. Odvolací súd na rozdiel od záveru súdu prvej inštancie má za to, že bolo dôvodným priznať žalobcovi náhradu mzdy za obdobie väzby 107 dní, čo pri priemernej mesačnej mzde vyčíslenej už súdom prvej inštancie v sume 508,98 Eur znamená, že žalobcovi v súvislosti s nezákonnou väzbou vznikol nárok na náhradu mzdy vo výške 1.817,06 Eur (107 dní t.j. 3,57 mesiaca x 508,98 Eur), ktorú považuje odvolací súd zo strany žalobcu preukázanú s ohľadom na obsah spisového materiálu. Keďže súd prvej inštancie už žalobcovi priznal sumu 1.694,92 Eur (zahrnutá vo vyhovujúcom výroku napadnutého rozsudku) a vo zvyšku 256,80 Eur žalobu ako nedôvodnú zamietol, odvolací súd považoval za dôvodný nárok aj v časti sumy 122,14 Eur (rozdiel sumy 1.817,06 Eur a priznanej sumy 1.694,92 Eur), ktorú odvolací súd priznal žalobcovi a postupom podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietnutej časti zmenil a zároveň vo zvyšnej zamietnutej časti náhrady mzdy súdom prvej inštancie v sume 134,66 Eur napadnutý rozsudok podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

25. Žalobca ďalej namieta postup súdu prvej inštancie pri kvantifikácii nemajetkovej ujmy určený konkrétnou výškou na deň. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nepochybil ak nemajetkovú ujmu v súvislosti s dobou strávenou žalobcom vo väzbe určil konkrétnou sumou na jeden deň, ktorá bola následne vynásobená počtom dní, hoci uvedené postupy výslovne nevyplývajú z ustanovenia § 17 zákona o zodpovednosti za škodu v aktuálnej znení od 1.1.2013 ale ani v znení k 31.12.2008. Podstatné je, že právna prax aj uvedeným spôsobom postupuje a postupovala aj pred 1.1.2009, kedy bol účinný § 17 v znení novely (zákon č. 517/2008 Z. z. ktorým sa okrem iného do zákona o zodpovednosti štátu v znení do 31.12.2012 zaviedol mechanizmus určovania minimálnej výšky nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, v prípadoch ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8, ktorá sa bude odvíjať od priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve Slovenskej republiky /§ 17 ods. 4/ a to za každý aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody). Ani námietka žalobcu, že v čase oslobodzujúceho rozsudku dňa 12.1.2012 nebolo účinné ustanovenie § 17 ods. 4 (limitujúce náhradu nemajetkovej ujmy) neobstojí, keďže na danú vec sa

vzťahuje znenie § 17 zákona o zodpovednosti štátu v znení do 31.12.2008, pretože nezákonné uznesenie o väzbe bolo vydané dňa 31.8.2006.

26. Námietku žalobcu, že výška priznanej nemajetkovej ujmy za deň väzby 15,- Eur je neprimeraná považuje odvolací súd za dôvodnú, ako aj námietku, že súd prvej inštancie nesprávne vyčíslil výšku priznanej nemajetkovej ujmy 1.515,- Eur, keďže žalobca bol vo väzbe 107 dní a nie 101 dní považuje odvolací súd za dôvodnú s ohľadom na nižšie uvedené.

27. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v odseku 34 napadnutého rozsudku uzavrel, že trestné stíhanie je záťažou pre obvineného a zasahuje do súkromného osobného života každého jednotlivca, jeho cti, a dobrej povesti a ani oslobodzujúci rozsudok nálepkou trestného stíhania, dokonca väzobne, zo stíhanej osoby nezmaže, že v prípade neoprávneného držania žalobcu vo väzbe nepostačuje iba konštatovanie porušenia, ale je daný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s tým, že obmedzením osobnej slobody bol chod osobného a pracovného života žalobcu narušený, hoci v konaní nepreukázal významnú závažnosť následkov väzby v jeho súkromnom alebo spoločenskom uplatnení.

28. V prejednávanej veci je skutkovo nepochybné, že na žalobcovi bola v čase účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. vykonaná nezákonná väzba, ktorou bol pozbavený osobnej slobody od 28.8.2006 do 20.12.2006. Pričom výšku konkrétnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné stanoviť exaktne a odôvodniť tak priznanie, resp. nepriznanie každého jedného eura peňažnej sumy. Zaplatená suma by však mala plniť rolu satisfakčnú a nielen symbolickú. Konečná výška by mala však vychádzať zo zásady primeranosti, zodpovedať všeobecnú predstavu o spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. Súd prvej inštancie pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy (15,- Eur/1 deň väzby) zohľadnil skutočnosti uvedené v tomto odseku, uviedol teda nosné dôvody pre určenie výšky nemajetkovej ujmy a na podporu stanovenej výšky odkázal síce na právnu úpravu § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení k 31.12.2012, avšak zároveň správne v napadnutom rozsudku citoval aj znenie § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení k 31.12.2008. V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že na danú vec v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o väzbe zo dňa 31.8.2006 je nutné vychádzať zo znenia § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení k 31.12.2008. Pričom zároveň je nutné uviesť, že podľa kritérií, ktoré boli do právnej úpravy zavedené s účinnosťou od 1.1.2009, právna prax postupovala už dávno pred účinnosťou tejto novely zákon č 517/2008 Z. z. Nie je teda možné dospieť k záveru, že by priznaná suma bola založená na jeho ľubovôli bez opory vo vykonanom dokazovaní, keď ani rozhodnutia ESLP neposkytujú celkom jasný návod k určaniu výšky odškodnenia. ESLP zohľadňuje najmä povahu trestnej veci, celkovú dĺžku obmedzenia osobnej slobody a následky s osobnej sfére poškodeného. Povahu trestnej veci je možné interpretovať najmä ako typovú závažnosť trestného činu, pre ktorý bol poškodený stíhaný a v spojení s tým väzobne zadržaný (žalobca bol trestne a väzobne stíhaný....). Pri hodnotení následkov neoprávneného držania vo väzbe v osobnej sfére poškodeného je potrebné vychádzať z toho, že len samotné držanie vo väzbe má z povahy veci negatívny dopad na slobodu pohybu, či práva na súkromie, a že v tomto ohľade už sám o sebe spôsobí ujmu na základných právach, slobodách, či dôstojnosti dotknutej osoby, ktoré skutočnosti nie je potrebné dokazovať. Odvolací súd poukazuje v súvislosti s osobou žalobcu, že v čase vzatia do väzby mal 19 rokov, dovtedy nebol nikdy trestne stíhaný, je teda zrejmé, že väzba narušila podstatným spôsobom v tak mladom veku jeho obvyklý spôsob života. Odvolací súd rozdiel od súdu prvej inštancie má za to, že výkon väzby predstavoval závažný zásah do osobnej slobody žalobcu, ktoré vyvolali negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud, zasiahli do jeho súkromného života, do jeho cti a dobrej povesti. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/2357/2010, v ktorom súd pri stanovení výšky odškodnenia za nezákonné pozbavenie osobnej slobody uzavrel, že adekvátnym odškodnením za nezákonné obmedzenie osobnej slobody je čiastka v rozpätí 500,- Kč až 1.500,- Kč ako aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/163/2016, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola priznaná nemajetková ujma za nezákonné rozhodnutie o väzbe vo výške 13.000,- Eur za 702 dní (t. j. 18,52 Eur za deň), ktorých závery je možné akceptovať aj v danom konaní. S ohľadom na uvedené má odvolací súd za to, že primeraná výška nemajetkovej ujmy žalobcu v súvislosti s nezákonnou väzbou je vo výške 30,- Eur za deň, čo pri počte dní 107 strávených vo väzbe s poukazom na nesporné tvrdenie žalobcu v odvolaní, predstavuje sumu 3.210,- Eur, pričom súd prvej inštancie priznal sumu 1.515,- Eur (vyhovujúci výrok napadnutého rozsudku), preto odvolací súd považoval za dôvodné vyhovieť žalobe v sume 1.695,- Eur (3.210 - 1.515), ktorú priznal žalobcovi a v tejto časti postupom podľa § 388 CSP zmenil zamietajúci výrok napadnutého rozsudku.

29. Odvolací súd vyzval strany v zmysle § 382 CSP, aby sa vyjadril k použitiu ustanovení § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení k 31.12.2008, § 12 ods. 3 písm. a), § 14, § 16 ods. 3 a ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení k 31.12.2008 (ďalej len vyhláška), ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a sú pre rozhodnutie veci vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu o väzbe rozhodujúce.

30. Na výzvu odvolacieho súdu podľa § 382 CSP sa vyjadril žalobca tak, že zopakoval tvrdenia uvedené ním už v odvolaní s poukazom na to, že právny zástupca žalobcu v trestnom konaní urobil oveľa viac úkonov týkajúcich sa väzby a tieto žalobcovi aj vyúčtoval. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia za väzbu v správnej výške, mal priznať žalobcovi trovy minimálne za 11 úkonov, ktoré sa priamo týkali väzby. Odvolací súd by mal priznať žalobcovi okrem náhrady nemajetkovej ujmy aj náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní v celkovej výške 3.285,66 Eur.

31. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení k 31.12.2008, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu, ods. 3 súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

32. Podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení k 31.12.2008 (ďalej len vyhláška), pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby.

33. Podľa § 14 ods.1 vyhlášky, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, b) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú aj začatú hodinu, c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej, d) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, 4) pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, e) vypracovanie právneho rozboru veci, f) rokovanie s protistranou, a to za každé dve začaté hodiny, g) návrh na predbežné opatrenie, ak dôjde k nemu pred začatím konania, odvolanie proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení, návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, mimoriadne dovolanie, sťažnosť proti rozhodnutiu o návrhu na obnovu konania, podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, h) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie, ods. 2 odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: a) návrh na predbežné opatrenie, ak dôjde k nemu po začatí konania, návrh na zabezpečenie dôkazu alebo dedičstva, b) návrh na opravu odôvodnenia rozhodnutia, na odstránenie následkov zmeškania lehoty a na zmenu rozhodnutia o plnení v splátkach, c) odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu, d) návrhy a sťažnosti vo veciach, o ktorých sa rozhoduje na verejnom zasadaní, s výnimkou návrhu na obnovu konania, e) účasť na verejnom zasadaní, ak nejde o odvolanie alebo obnovu konania, f) ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu, ods. 3 ak bola súdom schválená dohoda o vine a treste pred podaním obžaloby, patrí advokátovi okrem odmeny za úkony podľa odsekov 1 a 2 aj odmena vo výške 6-násobku základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ods. 4 za zastúpenie alebo obhajobu na pojednávaní, pri ktorom došlo iba k vyhláseniu rozhodnutia, patrí polovica odmeny. Za zastúpenie a obhajobu na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci, patrí len štvrtina odmeny, ods. 5 za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 až 3, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie.

34. Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol, ods. 4 na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, 5) ak táto vyhláška neustanovuje inak.

35. Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

36. Podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až 14f o daň z pridanej hodnoty.

37. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vypočítal výšku trov právneho zastúpenia, ktorú žalobcovi priznal, aj v ostatnej časti trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vec nesprávnej právne posúdil, keď tieto trovy nepriznal, pričom mal žalobcovi priznať trovy minimálne za 11 úkonov, ktoré vykonal právny zástupca žalobcu v trestnom konaní, a ktoré sa týkali priamo väzby (vrátane náhrady hotových výdavkov, cestovných výdavkov a náhradu za stratu času právneho zástupcu žalobcu v trestnom konaní), ktoré konkretizoval ako 1. rokovanie s matkou 6.9. a 7.9.2006; 2. návšteva v Leopoldove 7.9.2006; 3. prevzatie prípadu - 13.9.2006; 4. podanie na Generálnu prokuratúru 13.9.2006; 5. nazretie do spisu Dunajská Streda 18.9.2006; 6. sťažnosť proti uzneseniu súdu o vzatí do väzby 19.9.2006; 7. žiadosť o prepustenie z väzby zo dňa 20.10.2006; 8. výsluch svedka - poškodeného X. v Leopoldove dňa 2.11.2006, 9. opätovný podnet na Generálnu prokuratúru 23.11.2006; 10. sťažnosť na postup Okresného súdu Dunajská Streda na Ministerstvo spravodlivosti SR; 11. pojednávanie o prepustení z väzby Okresným súdom Dunajská Streda dňa 6.12.2006.

38. Keďže je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania žalobcu pri preskúmaní napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá (aj) v časti náhrady majetkovej škody za trovy právneho zastúpenia v sume 3.195,04 Eur (ako rozdiel žalovanej sumy 3.285,66 Eur a priznanej sumy 90,62 Eur), vychádzal z toho, že pôvodne žalovaná suma 3.285,66 Eur zahŕňa vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu o väzbe 11 úkonom označených žalobcom v odvolaní aj sumu 26.598,65 Sk/882,91 Eur, ktorá súvisí s trovami právneho zastúpenia týkajúcimi sa väzby, a ktorá je zároveň zahrnutá vo faktúre č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na č.l. 38 spisu) a to konkrétne za úkony právnej služby: 1. rokovanie s matkou 6.9. a 7.9.2006 vo výške 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /DPH 19 %/ + 150,- Sk režijný paušál), 2. návšteva v Leopoldove dňa vo výške 3.497,95 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál + cestovné 1.426,60 Sk + náhrada straty času 297,- Sk), 3. prevzatie prípadu dňa 13.9.2006 vo výške 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál), 4. podanie na Generálnu prokuratúru zo dňa 13.9.2006 vo výške 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál), nazretie do spisu Dunajská Streda dňa 18.9.2006 vo výške 3.591,15 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál + cestovné 1.222,80 Sk + náhrada straty času 2 x 297,- Sk), 6. sťažnosť proti uzneseniu súdu o vzatí do väzby zo dňa 19.9.2006 vo výške 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál), 7. žiadosť o prepustenie z väzby zo dňa 20.10.2006 vo výške 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál), 8. výsluch svedka - poškodeného X. v Leopoldove dňa 2.11.2006 (Inšpekcia MV SR) vo výške 3.794,95 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál + cestovné 1.426,60 Sk + náhrada straty času 2 x 297,- Sk), 9. opätovný podnet na Generálnu prokuratúru zo dňa 23.11.2006 vo výške 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál), 10. sťažnosť na postup Okresného súdu Dunajská Streda na Ministerstvo spravodlivosti SR vo výške 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál), 11. účasť na pojednávaní o prepustení z väzby dňa 6.12.2006 vo výške 3.294,15 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /19 % DPH/ + 150,- Sk režijný paušál + cestovné 1.222,80 Sk + náhrada straty času 297,- Sk).

39. S ohľadom na uvedené v odseku 38 je zrejmé, že predmetom konania na súde prvej inštancie v časti trov právneho zastúpenia týkajúcich sa väzby bola suma 26.598,65 Sk/882,91 Eur, pričom vyhovujúcim výrokom súd prvej inštancie (okrem iného) priznal žalobcovi sumu 90,92 Eur (2 x á 1.365,- Sk spolu 2.730,- Sk) práve ako náhradu majetkovej škody za trovy právneho zastúpenia a to s poukazom na odsek 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku za dva úkony právnej služby: príprava a prevzatie dňa

13.9.2006, návšteva žalobcu v Leopoldove dňa 7.9.2006. Predmetom odvolacieho konania v tejto časti je teda suma 790,29 Eur ako rozdiel sumy žalovanej 880,91 Eur a priznanej sumy 90,62 Eur.

40. S námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vypočítal výšku trov právneho zastúpenia, ktorú priznal žalobcovi za uvedené dva úkony právnej služby sa odvolací čiastočne stotožnil. V odvolacom konaní nebola spochybnená dôvodnosť a účelnosť úkonu právnej služby - príprava a prevzatie dňa 13.9.2006 (hoci správne mal byť uvedený dátum 7.9.2006, keďže na čl. 55 vyšetrovacieho spisu je založené plnomocenstvo práve z tohto dňa), pričom bolo dôvodné podľa odvolacieho súdu priznať okrem sumy 1.365,- Sk ako tarifnej odmeny (ktorú súd prvej inštancie aj priznal) aj 19 % DPH vo výške 259,35 Sk (v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a režijný paušál á 150,- Sk (v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) teda spolu sumu 1.774,35 Sk, ktorej výška je zahrnutá aj vo faktúre č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na čl. 38 spisu) a teda v súvislosti s týmto úkonom právnej služby odvolací súd považoval za dôvodnú sumu 409,35 Sk. Pokiaľ ide o úkon právnej služby - návšteva žalobcu v Leopoldove dňa 7.9.2006, ktorého účelnosť a dôvodnosť nebola spochybnená žalovaným, súd prvej inštancie mal priznať okrem sumy 1.365,- Sk ako tarifnej odmeny aj 19 % DPH vo výške 259,35 Sk (v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a režijný paušál á 150,- Sk (v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), náhradu straty času á 273,- Sk (podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), cestovné za použitie motorového vozidla (v zmysle § 16 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., zákona č. 283/2002 Z. z., Opatrenia MPSVaR č. 260/2004 Z. z.) cesta Bratislava - Leopoldov a späť /140 km x 6,20/km/ vo výške 868,- Sk, pohonné látky vo výške 558,60 Sk /3,99 x 140 km/, ktorej výška je zahrnutá aj vo faktúre č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na čl. 38 spisu) a teda odvolací súd v súvislosti s týmto úkonom považoval za dôvodnú na rozdiel od súdu prvej inštancie aj sumu 2.108,95 Sk. Pokiaľ ide o úkon právnej služby - rokovanie s matkou dňa 6.9.2006 a 7.9.2006, za ktorý si žalobca uplatnil sumu 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /DPH 19 %/ + 150,- Sk režijný paušál) v zmysle faktúry č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na čl. 38 spisu) v tejto časti považuje aj odvolací súd požiadavku žalobcu za nedôvodnú, keďže uskutočnenie daného úkonu právnej pomoci nebolo žalobcom preukázané, pričom má odvolací súd za to, tento nemožno ani subsumovať pod úkony právnej služby v zmysle § 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Pokiaľ ide o úkon právnej služby - podanie prípadu na Generálnu prokuratúru SR zo dňa 13.9.2006 (sťažnosť na postup orgánov činných v trestnom konaní na čl. 61 vyšetrovacieho spisu), za ktorý si žalobca uplatnil sumu 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /DPH 19 %/ + 150,- Sk režijný paušál) v zmysle faktúry č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na čl. 38 spisu) považuje odvolací súd za odôvodnený a preukázaný, preto v tejto časti bolo dôvodné žalobe vyhovieť (§ 12 ods. 3, § 14, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Úkon právnej služby - nazretie do súdneho spisu Dunajská Streda dňa 18.9.2006, za ktorý si žalobca uplatnil sumu 3.591,15 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk DPH + 150,- Sk režijný paušál + cestovné 1.222,80 Sk + náhrada straty času 2 x 297 Sk) v zmysle faktúry č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na čl. 38 spisu), v tejto časti považuje aj odvolací súd požiadavku žalobcu za nedôvodnú, keďže uskutočnenie daného úkonu právnej služby nebolo žalobcom preukázané, preto súd prvej inštancie správne žalobu v tejto zamietol. Úkon právnej služby - sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby zo dňa 19.9.2006, za ktorý si žalobca uplatnil sumu 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /DPH 19 %/ + 150,- Sk režijný paušál) v zmysle faktúry č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na čl. 38 spisu) považuje aj odvolací súd nedôvodný, keďže už aj súd prvej inštancie v odseku 27 odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatuje, že žalobca nepodal sťažnosť proti rozhodnutiu o vzatí do väzby (pričom existencia uvedeného úkonu nevyplýva ani z obsahu pripojeného trestného spisu), čo nebolo stranami v odvolacom konaní namietané, preto správne súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol. Úkon právnej služby - žiadosť o prepustenie z väzby zo dňa 20.10.2006, za ktorý si žalobca uplatnil sumu 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /DPH 19 %/ + 150,- Sk režijný paušál) v zmysle faktúry č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na čl. 38 spisu) považuje odvolací súd za odôvodnený a preukázaný, keďže s poukazom na obsah uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. Tp/62/06-76 zo dňa 6.12.2006 žalobca prostredníctvom svojej obhajkyne podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu (čl. 28 pripojeného trestného spisu), preto odvolací súd na rozdiel so súdu prvej inštancie žalobe v tejto časti vyhovel. Úkon právnej služby - výsluch svedka poškodeného X. v Leopoldove 2.11.2006 (Inšpekcia MV SR), za

ktorý si žalobca uplatnil náhradu v sume 3.794,95 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk (19 % DPH) + RP 150,- Sk + cestovné 1.426,60 Sk + náhrada straty času 2 x 297,- Sk) v zmysle faktúry č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na č.l. 38 spisu) považuje aj odvolací súd nedôvodný, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno o jeho vykonaní, preto súd prvej inštancie správne v tejto časti žalobu zamietol. Úkon právnej služby - opätovný podnet na Generálnu prokuratúru SR zo dňa 23.11.2006, za ktorý si žalobca uplatnil náhradu v sume 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /DPH 19 %/ + 150,- Sk režijný paušál) v zmysle faktúry č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na č.l. 38 spisu) považuje aj odvolací súd za nepreukázaný a teda nedôvodný, keďže ani z obsahu pripojeného trestného spisu takýto úkon nevyplýva, preto súd prvej inštancie nárok v tejto časti správne nepriznal. Úkon právnej služby - sťažnosť na postup Okresného súdu Dunajská Streda na Ministerstvo spravodlivosti SR, za ktorý si žalobca uplatnil náhradu v sume 1.774,35 Sk (1.365,- Sk + 259,35 Sk /DPH 19 %/ + 150,- Sk režijný paušál) v zmysle faktúry č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na č.l. 38 spisu) považuje aj odvolací súd za nepreukázaný a teda nedôvodný, keďže z obsahu pripojeného spisu takýto úkon nevyplýva, preto súd prvej inštancie nárok v tejto časti správne nepriznal. Úkon právnej služby - účasť na pojednávaní o prepustení z väzby zo dňa 6.12.2006, za ktorý si žalobca uplatnil náhradu v sume 3.591,15 (1.365,- Sk + 259,35 Sk (19 % DPH) + RP 150,- Sk + cestovné 1.222,80 Sk + náhrada straty času 2 x 297,- Sk) v zmysle faktúry č. 2007/048 zo dňa 31.5.2007 v spojení so zúčtovaním nákladov za právne zastúpenie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na č.l. 38 spisu) považuje odvolací súd preukázaný a čiastočne aj dôvodný, keďže uznesením Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. Tp/62/06-76 zo dňa 6.12.2006 bol žalobca prepustený z väzby (č.l. 28 pripojeného trestného spisu), pričom bolo dôvodné priznať žalobcovi sumu 3.270,15 Sk pozostávajúcu z tarifnej odmeny 1.365,- Sk (podľa § 12 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., 19 % DPH vo výške 259,35 Sk (v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a režijný paušál á 150,- Sk (v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), náhradu straty času 273,- Sk (podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), cestovné za použitie motorového vozidla (v zmysle § 16 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., zákona č. 283/2002 Z. z., Opatrenia MPSVaR č. 260/2004 Z. z.) cesta Bratislava - Leopoldov a späť /120 km x 6,20/km/ vo výške 744,- Sk, pohonné látky vo výške 478,80 Sk /3,99 x 120 km/. S ohľadom na uvedené odvolací súd považoval nárok žalobcu na zaplatenie majetkovej škody za trovy právneho zastúpenia vo vzťahu k väzbe za dôvodný v sume 309,94 Eur/9.337,15 Sk, preto postupom podľa § 388 CSP v tejto časti zmenil zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie a v časti zamietnutej sumy 480,35 Eur rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

41. Žalobca považuje za (druhé) nezákonné rozhodnutie - uznesenie Okresného riaditeľstva PU, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OYV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006 o vznesení mu obvinenia, v súvislosti s ktorým si uplatňuje majetkovú škodu (náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby vo výške 2.402,75 Eur rozdiel žalovanej sumy 3.285,66 Eur a náhrady trov konania súvisiacej s väzbou) a nemajetkovú ujmu.

42. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona o zodpovednosti za škodu štátu v znení od 1.1.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 1) 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, 2) b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní, m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej

moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

43. Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu štátu nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11, ods. 2 ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

44. Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu štátu, zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil, ods. 2 príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde, ods. 3 ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada, ods. 4 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr, ods. 5 každý je povinný bezodplatne poskytnúť súčinnosť potrebnú pre predbežné prerokovanie návrhu príslušnému orgánu v lehote určenej príslušným orgánom.

45. Zákon o zodpovednosti za škodu zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinení), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniel. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

46. Aj keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona o zodpovednosti za škodu je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že úmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujmy spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená, ako bolo uvedené vyššie. Zákon o zodpovednosti za škodu výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle aj zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na výsledok trestného stíhania. V tejto súvislosti sa odvolací súd pridrieva vysloveného názoru vo svojom uznesení č. k. 25Co/205/2016-127 zo dňa 28.2.2017 a to, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Právoplatné rozhodnutie súdu o oslobodení žalobcu spod obžaloby má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Prvý predpoklad vzniku nároku žalobcu na náhradu škody, konkrétne oslobodenie spod obžaloby, v danom prípade je teda daný.

47. Odvolací súd poukazuje na to, že rozhodujúci je obsah žaloby, z ktorej musí byť zrejmé rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým mala byť spôsobená škoda, pričom žalobca najskôr ako nezákonné rozhodnutia, od ktorých odvodzuje svoj nárok označil rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda o vzatí do väzby zo dňa 31.8.2006 a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, ktorým bol uznaný za vinného. Následne podaním zo dňa 7.1.2016 (doručené okresnému súdu dňa 11.1.2016 okrem iného označil za rozhodnutie, ktorým mu vznikla škoda uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetřovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006 /uznesenie o vznesení obvinenia/ a to namiesto odsudzujúceho rozsudku. Okresný súd uznesením č. k. 12C/299/2015-134 zo dňa 11.8.2017 pripustil zmenu žaloby spočívajúcej v skutkových okolnostiach v zmysle písomného podania žalobcu zo dňa 11.1.2016 (doručeného). Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že dňa 22.12.2014 žalobca podal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody za stratu na zárobku vo výške 1.951,72 Eur, odvodov zamestnávateľovi v sume 36,75 Eur, trov právneho zastúpenia v konaní vo výške 3.285,66 Eur, nemajetkovej ujmy vo výške 200.000,- Eur, ktoré adresoval Ministerstvu spravodlivosti SR, a v ktorom zároveň označil za nezákonné rozhodnutia rozhodnutie o väzbe a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda (č. k. 1T/199/2007-233 zo dňa 4.6.2008 pozn. odvolacieho súdu), ktorým bol žalobca uznaný za vinného, že dňa 28.12.2007 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda obžalobu na Okresný súd Dunajská Streda.

48. S ohľadom na uvedené v odseku 47 bolo potrebné vytknúť súdu prvej inštancie, že v konaní konal so žalovaným Slovenskou republikou bez toho, aby si ustálil orgán, ktorý má za žalovaného (Slovenská republika) aj vo vzťahu k uplatnenému nároku týkajúceho sa podľa žalobcu označeného (druhého) nezákonného rozhodnutia - uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetřovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006 (uznesenie o vznesení obvinenia) konať.

49. Podľa § 21 ods. 4 OSP, za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

50. Podľa § 73 CSP, na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

51. Citované ustanovenie upravovalo, kto je oprávnený konať pred súdom za štát. Je to štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi prostredníctvom svojich zamestnancov. Otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene štátu konať, nie je otázkou vecnej legitímácie strany. V prípade pochybnosti sa touto otázkou musí procesný súd zaoberať z úradnej moci. Obdobne je situácia riešená i v CSP, podľa § 73 ktorého, na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

52. K otázke označenia (resp. určenia) orgánu oprávnenému konať za štát zaujal najvyšší súd právne závery napríklad v uznesení z 26. septembra 2012 sp. zn. 6 Cdo 149/2011, v ktorom uviedol, že „riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitou súčasťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať (§ 79 ods. 1 O.s.p.). Neoznačenie toho, kto má za štát konať, má za následok neúplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa § 43 O.s.p. V prípade, že žalujúca strana síce štátny orgán, ktorý má za štát konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ustanovenia § 21 ods. 4 veta prvá O.s.p. vyplýva, že súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Orgán verejnej moci, ktorý koná za štát vo veciach náhrady škody spôsobenej v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., sa určuje podľa kritérií obsiahnutých v ustanovení § 4 ods. 1 a 2 tohto zákona. Ak súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. aplikuje alebo interpretuje ustanovenie § 4 ods. 1 a 2 tohto zákona nesprávnym spôsobom, v dôsledku čoho za orgán verejnej moci, ktorý má konať v mene štátu, považuje orgán verejnej moci, ktorý by pri zákone zodpovedajúcej aplikácii alebo interpretácii uvedeného ustanovenia za taký (v mene štátu konajúci orgán) nemal byť považovaný, ide bezpochyby o nesprávnosť. Dovolací súd preto v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania skúmal, či namietaná nesprávnosť má znaky,

ktoré Občiansky súdny poriadok považuje za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Dovolací súd vzal pri riešení tejto otázky na zreteľ, že ak sa v občianskom súdnom konaní (prípadne) nesprávnosť tejto povahy vyskytne, ide bezpochyby o nedostatok situovaný do rámca súdom uskutočnenej aplikácie alebo interpretácie právnej normy (súd napríklad nesprávne vyloží niektorú normu alebo aplikuje to ustanovenie, ktoré nemalo byť aplikované, a v dôsledku toho neaplikoval ustanovenie, ktoré mal aplikovať). Takáto nesprávnosť spadá do rámca činnosti súdu, ktorá vyúsťuje do právneho posúdenia veci; v žiadnom prípade ju nemožno označiť za nesprávnosť procesnú alebo procedurálnu.

53. Zákonom č. 412/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2013 došlo k presnejšiemu vymedzeniu oprávnenia jednotlivých štátnych orgánov (z hľadiska prejednávanej veci ohľadom nároku týkajúceho sa uznesenia Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006) konať za štát v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Účelom zákona č. 412/2012 Z. z. bolo (podľa dôvodovej správy a výsledkov pripomienkového konania k návrhu zákona) podľa poznatkov aplikačnej praxe precizovať príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou štátu za nezákonné rozhodnutie, pretože existovali prípady, kedy nebolo možné jednoznačne určiť zodpovedný orgán v trestnom konaní, pričom z obsahu zákona č. 412/2012 Z.z. vyplýva, že nepochybne došlo k zvýrazneniu postavenia prokurátora v trestnom konaní s dôrazom na význam jeho rozhodnutia o podanej sťažnosti obvineného (poškodeného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia a o podaní obžaloby príslušnému súdu z hľadiska určenia štátneho orgánu oprávneného zastupovať štát v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z.; preto aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt (§ 10 ods. 8 Trestného poriadku), oprávnenie Ministerstva vnútra SR konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala (z hľadiska prejednávanej veci) zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu (v opačnom prípade je preto potrebné dospieť k názoru, že Ministerstvo vnútra SR oprávnenie konať za štát nemá); preto v prípade, že prokurátor podanú sťažnosť obvineného (poškodeného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Nová právna úprava účinná od 1.1.2013 teda v prípade uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní jednoznačne rieši, ktorý štátny orgán je oprávnený konať v jeho mene v prípadnom súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej týmto rozhodnutím. Nejasnosti nespôsobuje ani ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, ktoré síce aj po 1.1.2013 ponechalo v účinnosti (okrem iných aj pre účely náhrady škody, ktorá vznikla v rámci trestného konania) možnosť založenia oprávnenia štátneho orgánu konať v súdnom konaní za štát na základe toho, že sa na tento orgán obrátil poškodený so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, pretože príslušné ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu dopadá na prípady, kedy nie je možné príslušný (jeden konkrétny) štátny orgán, v ktorého pôsobnosti došlo ku škode, jednoznačne určiť podľa daných zákonných kritérií (§ 4 ods. 1 písm. a) až písm. l) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013); preto kým podľa platnej úpravy účinnej do 31.12.2012 (§ 4 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012) bolo možné prostredníctvom tohto ustanovenia odstrániť nejasnosť právnej úpravy, ktorú súdna prax reflektovala pri určovaní orgánu štátu oprávneného konať za štát v konaniach o náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní policajtom v prípade, že podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu, a na určenie príslušného štátneho orgánu použiť jednoznačné kritérium podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo strany poškodeného jednému z dvoch do úvahy prichádzajúcich štátnych orgánov (Ministerstvo vnútra SR alebo Generálna prokuratúra SR); podľa platnej úpravy účinnej od 1.1.2013 bola však táto nejednoznačnosť uspokojivo odstránená, a preto nie je potrebné ponechávať riešenie tejto otázky na nepredvídateľnú aktivitu poškodeného, ktorý je súčasne aj naďalej chránený pred omylom pri podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ustanovením § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného; účinky podania žiadosti zostávajú zachované. Opačný výklad by podľa názoru odvolacieho súdu poprel zmysel a účel zákona č. 412/2012 Z.z. (odvolací súd nespochybňuje, že v posudzovanom prípade uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia, proti ktorému prokurátor zamietol sťažnosť a podal obžalobu, ide o oblasť verejnej moci, ktorá patrí do

pôsobnosti viacerých orgánov, zákonodarca však kritériá založenia oprávnenia konať v jeho mene v konaní o náhrady škody spôsobenej týmto rozhodnutím s účinnosťou od 1.1.2013 stanovil jednoznačne v prospech Generálnej prokuratúry SR, a to bez ohľadu na skutočnosť, že nezákonné rozhodnutie nevydal priamo prokurátor).

54. Pokiaľ nová právna úprava s účinnosťou od 1.1.2013 zmenila orgán štátu oprávnený konať za štát v súdnych konaniach o náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím v prípade, že prokurátor podanú sťažnosť zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu, je potrebné na túto právnu úpravu prihliadnuť a konať ďalej s týmto orgánom (z hľadiska posudzovanej veci v súvislosti s uznesením Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006) s Generálnou prokuratúrou SR.

55. Odvolací súd pri posudzovaní predmetnej veci vychádzal najmä z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009, 7MCdo 16/2011 a 8Cdo 289/2014, na odôvodnenia ktorých v podrobnostiach odkazuje.

56. V súvislosti s nárokom žalobcu špecifikovaným v odseku 41 a s ohľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie hoci správne uzavrel, že uvedené rozhodnutie nebolo predmetom žiadosti o predbežné prejednanie nároku, čo je predpoklad pre uplatnenie tohto nároku na súde, avšak nesprávne (predčasne) nárok v tejto časti zamietol bez toho, aby viedol ďalšie dokazovanie ohľadom splnenia/nesplnenia predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom (ani) nekonal s orgánom štátu oprávneným za štát konať označeným v odseku 54.

57. V súvislosti s požiadavkou § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, ktorý obsahuje zákonnú povinnosť nárok na náhradu škody spôsobenej aj nezákonným rozhodnutím vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 (§ 11) odvolací súd konštatuje, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku žalobcu doručená Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 22.12.2014 neobsahuje medzi označenými nezákonnými rozhodnutiami (aj) uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006, preto možno jednoznačne prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že predmetné rozhodnutie nebolo predmetom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Pričom odvolací súd sa už nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, že orgán ktorému bola žiadosť o predbežné prerokovanie doručená mal vychádzať z opisu rozhodujúcich skutočností v žiadosti, a že nie je podstatné to ako poškodený, resp. žiadateľ kvalifikoval svoj uplatnený nárok v žiadosti. Naopak odvolací súd má za to, že označenie konkrétnych (nezákonných) rozhodnutí je povinnosťou práve poškodeného (v danej veci) žalobcu a nie orgánu konajúceho za štát, ktorému bola žiadosť o predbežné prerokovanie adresovaná a následne aj doručená a to s poukazom na znenie § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti štátu za škodu, podľa ktorého zo žiadosti okrem iného musí byť zrejmé, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha.

58. Odvolací súd už v odseku 47 konštatoval, že rozhodujúci je obsah žaloby, z ktorej musí byť zrejmé rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým mala byť spôsobená škoda, keď žalobca doplnil svoju žalobu doručenú okresnému súdu a to podaním zo dňa 7.1.2016 (doručené okresnému súdu dňa 11.1.2016), ktorým okrem iného označil za rozhodnutie, ktorým mu vznikla škoda (aj) uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006 (uznesenie o vznesení obvinenia), ohľadom, ktorého potom ako súd prvej inštancie uznesením č. k. 12C/299/2015-134 zo dňa 11.8.2017 pripustil zmenu žaloby spočívajúcej v skutkových okolnostiach v zmysle písomného podania žalobcu zo dňa 11.1.2016 (doručeného) práve v súvislosti s uvedeným rozhodnutím, sa stalo (ďalším) titulom, z ktorého sa nároku na náhradu škody žalobca domáha a teda aj predmetom dokazovania v preskúmvanej veci, a to napriek tomu, že uvedené rozhodnutie nebolo označené v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku doručenej Ministerstvu spravodlivosti SR. Súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď nekonal ohľadom nároku vzťahujúceho sa k označenému (nezákonnému rozhodnutiu) uzneseniu Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006 s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom oprávneným konať za štát (ako žalovanou stranou), ani nedoručil žalobu žalobcu, podanie žalobcu zo dňa 7.2016,

uznesenie okresného súdu č. k. 12C/299/2015-134 zo dňa 11.8.2017 na vyjadrenie, teda ani neumožnil žalobcovi, aby súdu prvej inštancie preukázal splnenie predpokladu a to doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobcu v súvislosti s rozhodnutím - uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006 s orgánom oprávneným konať za štát a to Generálnou prokuratúrou SR (podľa § 15 ods. 1), ako aj predpokladu podľa § 16 ods. 4. Odvolací súd má za to, že doručenie žaloby (aj uznesenia o pripustení zmeny žaloby) Generálnej prokuratúry SR možno v danej veci kvalifikovať aj ako splnenie povinnosti doručiť žiadosť o predbežné prerokovanie žiadosti žalobcu ako poškodeného, pričom v prípade zaujatia kladného stanoviska by už požiadavka ohľadom nároku žalobcu v tomto konaní ohľadom uvedeného rozhodnutia stratila svoje opodstatnenie a naopak v prípade zaujatia (aj čiastočne) negatívneho stanoviska (vyjadrenie k žalobe), by už nebolo potrebné vyčakať na to, aby v čase rozhodovania súdu prvej inštancie uplynula doba 6 mesiacov podľa § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu.

59. Súd prvej inštancie vedený nesprávnymi právnymi úvahami ohľadne orgánu oprávneného konania za štát ohľadom nároku žalobcu vzťahujúceho sa uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006, keď nekonal aj s Generálnou prokuratúrou SR (ako ďalším subjektom oprávneným konať za štát) na strane žalovanej strany, nevykonal ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy v súvislosti s uvedeným rozhodnutím žiadne dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Potom je neúčelné, aby celé dokazovanie od počiatku v tejto časti vykonával odvolací súd a tým nahrádzal činnosť súdu prvej inštancie. Nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania a nie vykonávanie celého ťažiskového dokazovania až na odvolacom súde. Nakoľko tento nedostatok, vzhľadom na povahu a rozsah jeho procesných dôsledkov, nemožno efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodu, pre ktorý odvolaciemu súdu z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP) neostávalo iné ako rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej v časti nároku vzťahujúceho sa k uvedenému rozhodnutiu 2.402,75 Eur trovy právneho zastúpenia + nemajetková ujma 196.790 Eur) a tiež v závislom výroku o trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP) zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

60. Po vrátení veci súd prvej inštancie bude ďalej v zmysle vysloveného právneho názoru konať v časti (zamietnutého) nároku týkajúceho sa uznesenia Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006, so žalovanou Slovenskou republikou, konajúcou prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR, dodrží postup uvedený v odseku 58, opätovne posúdi uplatnený nárok žalobcu týkajúci sa označeného rozhodnutia s prihliadnutím na zákon o zodpovednosti za škodu a vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie i v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP riadne odôvodní. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného (vrátane trov Slovenskej republiky konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR) i o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

61. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania dáva odvolací súd súdu prvej inštancie do pozornosti, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktorá sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nepôjde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu (znaleckej činnosti). Pri trovách konania treba vziať zreteľ na skutočnosť, že predmetom konania sú dva nároky žalobcu a to jednak nárok na náhradu majetkovej škody a nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Prvoradým kritériom pri posudzovaní náhrady trov konania je procesný úspech, ktorý žalobca dosiahol. Iná je už situácia pri rozhodovaní o náhrade trov konania ohľadom nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v

peniazoch, kde úspech žalobcu v konaní je závislý iba od úvahy súdu ako aj, že v konaní, v ktorom súd rozhoduje, že žalobca sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená zásahom do jeho práv v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami s poukazom na zákon č. 514/2003 Z. z., odhliadnuc od výšky ktorú požaduje v žalobcom petite, pričom v prípade vyhovenia (hoc aj čiastočného), je úspech žalobcu v konaní 100 %, avšak iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej).

62. Odvolací súd konštatuje, že § 390 písm. a) bol dodržaný, keďže uznesením č.k. 25Co/205/2016-127 zo dňa 28.2.2017 bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vrátený na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom odvolací súd vec meritórne nepreskúmaval z dôvodu procesného pochybenia súdu prvej inštancie.

63. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

64. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).